

Arrest

nr. 330 717 van 6 augustus 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2025.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. P. HEYVAERT, die loco Mr. G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrea afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 19 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 15 december 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd (AD, map 6, Landeninformatie, stuk 2 –aanvraag derde landen d.d. 2 januari 2024; Vragenlijst DVZ, vraag 23 en 27; NPO, p. 3).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

4.1. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland,

of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Verzoekende partij verklaart problemen te hebben aan haar benen na een auto-ongeluk in haar herkomstland. Uit de bijgebrachte medische stukken blijkt dat zij hiervoor onderzocht werd in het ziekenhuis in België waar vastgesteld werd dat zij een ernstige polio-infectie heeft gehad in het verleden. Verzoekende partij brengt tevens een voorschrift aan voor de behandeling bij de kinesitherapeut maar geeft aan dat zij tot op heden nog geen sessies heeft gevolgd. Zij verklaart bovendien een operatie te moeten ondergaan doch legt zij geen stukken ter staving hiervan. Verder verklaart zij dat zij momenteel geen behandeling volgt in België en dat zij enkel pijnstillers neemt. Uit de door verzoekende partij neergelegde medische documenten blijkt derhalve geenszins een ernstige medische problematiek die haar zou verhinderen haar rechten te kunnen laten gelden in Griekenland, waar zij evenzeer recht heeft op en toegang tot de medische behandeling die zij geacht wordt nodig te hebben. Het algemeen betoog in het verzoekschrift laat niet toe anders te oordelen. Bovendien, wat betreft problemen aan haar, heeft verzoekende partij zelf aan dat zij deze medische aandoening reeds had in haar herkomstland. Dit weerhield haar er niet van om te werken in Eritrea en te reizen van Eritrea tot Europa. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij in haar herkomstland tot aan haar vertrek naar Europa als garagist en als klerenverkoper werkte (NPO, p.11). Daarnaast dient er op gewezen te worden dat verzoekende partij momenteel in België ook geen behandeling volgt, maar enkel pijnstillers neemt. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.2. Verzoekende partij is een negenentwintigjarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan haar in Griekenland op 15 december 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd (AD, map 6, Landeninformatie, stuk 2 – aanvraag derde landen d.d. 2 januari 2024; Verklaring DVZ, vraag 23). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoekende partij dat zij in Griekenland een verblijfsvergunning had ontvangen (Verklaring DVZ, vraag 27). Zij blijft echter in gebreke om haar Griekse verblijfsdocumenten voor te leggen aan de Belgische asielinstanties en verklaart dat ze gestolen werden in België (NPO, p. 3). Dit betreft een blote bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. Uit de algemene landeninformatie blijkt dat personen met de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning ontvangen die geldig is voor drie jaar (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243). Gelet hierop kan geconcludeerd worden dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning, afgegeven in 2024 minstens tot 2027 geldig is. Uit het administratief dossier blijkt aldus duidelijk dat verzoekende partij internationale bescherming kreeg in Griekenland en dat zij ook documenten heeft gekregen die op heden nog steeds geldig zijn. Waar verzoekende partij bovendien in het verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich voordoen bij het afgifte/verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat zij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is en zij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige verblijfsvergunning zal beschikken. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet meer over deze verblijfsvergunning beschikt doet aan bovenstaande geen afbreuk. Er wordt namelijk nergens aangetoond dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om bij een terugkeer naar Griekenland een duplicaat aan te vragen.

4.3. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu zij als erkend vluchteling al een maand na het ontvangen van haar Griekse verblijfsdocumenten het land heeft verlaten. Tijdens haar interview voor de DVZ gaf zij zelf aan dat zij enkel wachtte op het verkrijgen van reisdocumenten om het land te verlaten en verder te kunnen reizen (AD, verklaring DVZ, vraag 33). Verzoekende partij heeft aldus zo goed als geen tijd doorgebracht in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming. Het is voor verzoekende partij dan ook niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Verzoekende partij verklaarde expliciet dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland geen stappen heeft

ondernomen om een huisvesting te vinden (NPO, p. 24). Zij wijt de moeilijkheden om werk te vinden aan haar gezondheidsproblemen maar uit haar verklaringen blijkt niet dat zij in Griekenland geen toegang had tot de aldaar aanwezige medische zorgen. Volgens haar verklaringen werd zij in het opvangcentrum behandeld geweest voor de infectie aan haar been (NPO, p. 24). Tevens werd haar in een ziekenhuis, buiten het opvangcentrum, een scan en een onderzoek uitgevoerd (NPO, p. 25). Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij vervolgens initiatieven zou hebben genomen voor verdere behandeling van haar been. Voorts kan uit haar verklaringen evenmin afgeleid worden dat verzoekende partij stappen ondernomen heeft om haar rechten te doen gelden in Griekenland of om zich aldaar te integreren. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Bovendien beschikt verzoekende partij over een netwerk en middelen om haar vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen hetgeen een hoge mate van zelfredzaamheid laat zien. Haar zelfredzaamheid blijkt duidelijk uit het gegeven dat zij van Eritrea via Ethiopië en Turkije naar Griekenland en vervolgens naar België reisde. Verzoekende partij bleef daarnaast in contact met zijn neef uit Amerika die haar doorheen haar reisweg naar Europa financieel ondersteunde en deze steun ook nog verder heeft gezet tijdens haar verblijf in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij ook vrienden had in Griekenland die klaar stonden om haar te helpen. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekende partij duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om bij terugkeer naar Griekenland de periode tot het vinden van werk en woning te overbruggen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van discriminatie zoals verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

4.4. De verwijzing naar nationale en internationale rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

5. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke

aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 juni 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt dat in de beschikking enkel verwezen wordt naar haar medische situatie maar dit is niet het enige dat belangrijk is i.c.: (1) er is haar profiel als laaggeschoolde met enkel de kennis van de Eritrese taal, (2) ze beschikt er niet over een (familiaal) netwerk, er was steun van een verre neef uit de USA maar de steun was van korte duur, (3) er is haar mobiliteitsprobleem zodat ze moeilijk aan werk zal geraken, want ze heeft fysische beperkingen die als handicap dienen onderzocht. Deze 3 supra elementen worden duidelijk onderschat in de beschikking.”

5. Verzoekende partij haalt ter terechtzitting drie elementen aan waarmee volgens haar in de beschikking te weinig rekening gehouden is en die onderschat worden.

Zij wijst vooreerst op haar profiel als laaggeschoolde met enkel de kennis van de Eritrese taal. Echter toont verzoekende partij niet concreet aan hoe dit gegeven ervoor zorgt dat zij bij een terugkeer naar Griekenland haar rechten aldaar niet zou kunnen doen gelden of dat dit een element is dat mogelijks een bijzondere kwetsbaarheid zou uitmaken. Evenmin maakt ze met dit betoog aannemelijk dat ze geen Grieks zou kunnen leren. In Eritrea werkte zij als garagist en klerenverkoper tot aan haar vertrek naar Europa. Daarna slaagde zij erin om op zelfstandige wijze van Eritrea via Ethiopië en Turkije naar Griekenland en vervolgens naar België te reizen. Zij vond in Griekenland haar weg in de procedures om haar Griekse documenten te verkrijgen. Hieruit kan aldus niet blijken dat haar profiel als laaggeschoold persoon haar dermate belemmert dat het haar zelfstandig functioneren zou beïnvloeden. Zij toont bovendien niet aan dat zij als gevolg hiervan in Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie terechtgekomen is of zal terechtkomen. In de beschikking werd reeds terecht gemotiveerd dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in Griekenland ernstige pogingen ondernomen heeft om aldaar haar rechten, verbonden aan haar beschermingsstatus, te

doen gelden. Zo bleef zij slechts een maand na het ontvangen van haar Griekse verblijfsdocumenten in Griekenland alvorens het land te verlaten. Daarnaast verklaarde zij expliciet dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland geen stappen heeft ondernomen om een huisvesting te vinden. Ook het loutere feit dat zij in Griekenland niet over een (familiaal) netwerk beschikt, een tweede element dat verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt, volstaat niet om aan te tonen dat zij in Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen of dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om aldaar haar rechten te doen gelden. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij in het verleden financiële ondersteuning ontving van haar neef in Amerika. Haar stelling ter terechtzitting dat deze steun van korte duur geweest zou zijn, kan niet gevolgd worden aangezien uit de eerdere verklaringen van verzoekende partij blijkt dat hij haar zowel doorheen haar reisweg naar Europa als tijdens haar verblijf in Griekenland financieel ondersteund heeft. Door nu louter iets anders te verklaren, toont zij het tegendeel niet aan. Bovendien had zij ook vrienden in Griekenland die klaar stonden om haar te helpen. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekende partij over voldoende zelfredzaamheid alsook over een netwerk beschikt om bij een terugkeer naar Griekenland te voorzien in haar onderhoud.

Ten slotte gaat zij ter terechtzitting ook in op haar medische situatie. Ze stelt dat zij met een mobiliteitsprobleem kampt waardoor ze moeilijk aan werk zal geraken omdat zij fysieke beperkingen heeft die als een handicap onderzocht dienen te worden. Hieromtrent werd in de beschikking echter reeds het volgende geargumenteed:

“Verzoekende partij verklaart problemen te hebben aan haar benen na een auto-ongeluk in haar herkomstland. Uit de bijgebrachte medische stukken blijkt dat zij hiervoor onderzocht werd in het ziekenhuis in België waar vastgesteld werd dat zij een ernstige polio-infectie heeft gehad in het verleden. Verzoekende partij brengt tevens een voorschrift aan voor de behandeling bij de kinesitherapeut maar geeft aan dat zij tot op heden nog geen sessies heeft gevolgd. Zij verklaart bovendien een operatie te moeten ondergaan doch legt zij geen stukken ter staving hiervan. Verder verklaart zij dat zij momenteel geen behandeling volgt in België en dat zij enkel pijnstillers neemt. Uit de door verzoekende partij neergelegde medische documenten blijkt derhalve geenszins een ernstige medische problematiek die haar zou verhinderen haar rechten te kunnen laten gelden in Griekenland, waar zij evenzeer recht heeft op en toegang tot de medische behandeling die zij geacht wordt nodig te hebben. Het algemeen betoog in het verzoekschrift laat niet toe anders te oordelen. Bovendien, wat betreft problemen aan haar, geen gaf verzoekende partij zelf aan dat zij deze medische aandoening reeds had in haar herkomstland. Dit weerhield haar er niet van om te werken in Eritrea en te reizen van Eritrea tot Europa. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij in haar herkomstland tot aan haar vertrek naar Europa als garagist en als klerenverkoper werkte (NPO, p.11). Daarnaast dient er op gewezen te worden dat verzoekende partij momenteel in België ook geen behandeling volgt, maar enkel pijnstillers neemt. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.”

Er wordt in de beschikking aldus gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Noch uit de medische documenten die zij eerder in de procedure bijbracht, noch uit haar verklaringen ter terechtzitting kan afgeleid worden dat de fysieke problemen waarmee zij kampt belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e). Door ter terechtzitting louter opnieuw te herhalen dat zij kampt met deze mobiliteitsproblemen, zonder dit verder te onderbouwen met nieuwe medische documenten of aan te tonen dat zij op heden in behandeling zou zijn hiervoor, slaagt verzoekende partij er niet in om concreet aannemelijk te maken dat zij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk zou zijn, wat op heden niet het geval blijkt te zijn, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen

48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 mei 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. HEIRBAUT,	toegevoegd griffier.

De griffier	De voorzitter,
-------------	----------------

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS